



**IN GEVEB** A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

**אָ בריוו צו בני־יבנה • A Letter to the Members of Yavneh**

by Hillel Zeitlin, translation by Arthur Green, Ariel Evan Mayse

*In geveb: A Journal of Yiddish Studies* (March 2016)

For the online version of this translation:

<http://ingeveb.org/texts-and-translations/a-letter-to-the-members-of-yavneh>

אַ בריוו צו בני־יבנה

A LETTER TO THE MEMBERS OF YAVNEH

Hillel Zeitlin

translated by Arthur Green, Ariel Evan Mayse

**Introduction:** Hillel Zeitlin (1871-1942) was the leading figure of what may be called “philosophical neo-Hasidism” among Eastern European Jews in the pre-Holocaust era. A tireless author, journalist, and polemicist, he published constantly in both the Yiddish and Hebrew presses, offering a bold new vision of contemporary spiritual life grounded in his reading of Hasidic sources. But Zeitlin sought to become an activist as well as a literary figure. He was especially concerned with the situation of the rootless Jewish youth. Throughout his career as a public figure, beginning shortly after World War I, he issued calls for a new organization of Jewish life. In a series of articles published in the 1920s, he sought to form an elite Jewish spiritual fraternity to be called *Yavneh*, which was the most fully elaborated of his attempts at intentional community.

To read more essays written by Zeitlin about *Yavneh* see:

<https://ingeveb.org/texts-and-translations?tag=yavneh>.

For more background on Zeitlin’s *Yavneh*, please read the longer scholarly introduction here:

<http://ingeveb.org/articles/the-great-call-of-the-hour-hillel-zeitlins-yiddish-writings-on-yavneh>

*Note from the translators:* In this case we have presented our translation of a Yiddish letter from 1925 alongside that of an Aramaic version published in 1928. Seeing these two versions together is instructive, and will allow the reader to see the development in Zeitlin’s thinking. The Yiddish source is far briefer, addressed to popular audience for whom reading (and understanding) such a lengthy devotional text in recondite Aramaic would have been unimaginable. On one hand, the later Aramaic version paints a more dramatic—and dire—account of the rise of the forces of evil, but on the other it includes a stirring description of the spiritual power of song and the triumph of joy in the face of sadness and despair.

## A Letter to the Members of Yavneh

**Mayn vort #4, 1925 [Yiddish]**

Beloved, dear members of Yavneh

Thought is a person's [inner] palace; the inner point (*nekudah*) of thought, or more properly, the *innermost* point is—his holy of holies. If this innermost point is unceasingly attached to the blessed Endless as “a single bond that joins one to the blessed Holy One,”<sup>1</sup> even if it cannot attain the highest rung (since that is the level of R. Simeon bar Yohai), but if it *yearns* for it, thirsts, longs, pains, and bleeds for it, as in, “Their heart cried out to God” (Lam. 2:18), then the blessed One dwells within the person, and the person within God. “One within One”<sup>2</sup>—God in the person, and the person in God.

A member of Yavneh must always be aware of this great pain when he cannot achieve “being bound [to God] with a single bond.” One must constantly attain the level of, “his heart is troubled within him.”<sup>3</sup> His heart must weep within him, like “the lower waters that cry out: ‘we too want to be before the King!’”<sup>4</sup>

How terribly hard everywhere around us! How terribly difficult it is within us! Darkness grows stronger from moment to moment. But, “As I sit in darkness, God is my light” (Micah 7:8)—we need to strengthen ourselves and one another.

In the present time of Messiah's approaching footsteps, especially in these recent years when his footprints are clearly visible, the darkness becomes even stronger from all sides. Darkness is fighting for its existence. Because it perceives that its end is near, it risks all of its last forces. It sends into battle all of its proven troops. If it cannot overcome the person with ordinary desires, so it brings despair and depression into the heart.

Dear brothers! Never despair, not even for a single moment. Spit upon all of today's made-up theories and opinions. Know one thing only: as a person is with God, so is God with him. “God is your shadow” (Ps. 121:5). The shadow does what a person does. Everyone knows this. But nobody is mindful of it in the proper way. Even those who do think about it do not *live* within it. It is, at the very best, a surrounding light, but it is not an inner light. The surrounding light must be infused into one's inner realm and become an inner light. Then another, greater light will come and become a new surrounding light. This is an ongoing process.<sup>5</sup>

---

<sup>1</sup> Zohar 3:288a.

<sup>2</sup> Zohar 1:19a, et al.

<sup>3</sup> See b. Hagigah 13a.

<sup>4</sup> Referring to an ancient legend that the “lower waters” of the second day of Creation called out again the injustice of their being farther from God. See Tikkunei Zohar, *tikkun* 5, fol. 19b.

<sup>5</sup> Based on the teachings of Rabbi Nahman of Bratslav in *Likkutei Moharan* 21:4-7, discussed by Arthur Green in *Tormented Master: A Life of Rabbi Nahman of Bratslav* (University, AL: University of Alabama Press, 1979), 292.

In deepest inwardness, one should *live and breathe* within the blessed One. One should feel within Him like a ray in the sun, like a drop in the ocean, like a speck in the cosmos. One cannot attain this all at once. One must pray and study over this quite a bit, and, most importantly, beseech God in private with plain and simple words, as plain and simple as they can possibly be.

Do it this way:

Dear and beloved Father! You have sent me into the world and you want me to accomplish my mission here. Teach me, dear and beloved Father, what my mission is. What must I do today? How should I treat people, my brothers, Your children? How should I live this day with beauty, purity and holiness, just as You desire? Dear, beloved Father! Give me the power, the tools, and all the means to accomplish Your mission.

Great and holy souls of all generations!

You accomplished the blessed One's mission with holiness and purity. Help me in my journey! Be my good companions. Pray for me, and be with me in all that I strive to do. Light of all lights! Soul of all souls! Send me those holy souls that are close to the root of my soul. Unite them with me, and me with them. Raise us all up and carry us upon the wings of never-ending love.

In this way the outer form of these prayers may vary from day to day. Their inner essence, however, remains one and the same: "The prayer of a poor person, when he is faint; he pours forth his supplication before God" (Ps. 102:1).<sup>6</sup>

---

<sup>6</sup> A Yiddish translation of a famous teaching of the Ba'al Shem Tov about this verse appears in Hillel Zeitlin, *Introduction to Khassidism and the Way of Khabad* (New York: Farlag Matones, 1957), p. 282 [Yiddish]. In this passage the Ba'al Shem Tov gives the parable of a king who decrees that the requests of all who come before him will be answered. Some ask for honor, while others ask for property, but the poor person asks for nothing more than the privilege of coming to speak with the king each and every day. Through visiting the palace the poor man's needs are automatically fulfilled, but the focus is on the intimate encounter with the king, rather than any the material reward.

## אַ בריוו צו בני־יבנה

ליבע, טייערע חברים פֿון „יבנה“!

מחשבה איז דער היכל פֿון מענטשן; די אינערלעכע נקודה פֿון דער מחשבה, ריכטיקער, די אינערלעכסטע נקודה איז – זײַן קדשיקדשים. ווען אָט די אינערלעכסטע נקודה איז באַהעפֿט אין אין־סוף ב״ה אָן אויפֿהער בבחינת: „בחד קטירא אתקטרנא ביה בקודשא בריך הוא“ און אַפֿילו, ווען זי קען צו אָט דער העכסטער מדרגה ניט צוקומען (ווייל דאָס איז די מדרגה פֿון רשב״י), נאָר זי רײַסט זיך צו דעם, זי לעכצט, זי בענקט, זי ווייטאַגט, זי בלוטיקט, בבחינת „צעק ליבם אל די“, רוט השי״ת אין דעם מענטשן און דער מענטש אין אים. „אחד באחד“: גאָט אין מענטש און מענטש אין גאָט.

אַ „בני־יבנה“ דאַרף שטענדיק אין זין האַבן אָט דעם גרויסן ווייטאַג, ווען ער קען ניט צוקומען צום „בחד קטירא אתקטרנא“. ער דאַרף זײַן שטענדיק בבחינת: „ליבו דואג בקרבו“. עס דאַרף וויינען זײַן האַרץ אינעווייניק על־דרך: „מים תחתונים בוכים: אָן בעינן למהוי קדם מלכא!“...

שרעקלעך שווער אַרום און אַרום. שרעקלעך שווער אינעווייניק. דער חושך שטאַרקט זיך פֿון רגע צו רגע. אָבער – „כי אשב בחושך ד' אור לי“ מע דאַרף זיך נאָר שטאַרקן און שטאַרקן איינע די צווייטע.

אין יעצטיקער צײַט פֿון עיקבֿת־אדמשיחא, בֿפֿרט נאָך אין די לעצטע יאָרן ווען מע זעט שוין בֿפֿירוש זײַנע שפורן, שטאַרקט זיך נאָך מער דער חושך פֿון אַלע זײַטן. דער חושך קעמפֿט פֿאַר זײַן עקזיסטענץ. און מחמת ער דערשפּירט, אַז זײַן סוף איז נאָענט, שטעלט ער אין קאָן אַלע זײַנע לעצטע כוחות, שיקט ער אין מלחמה אַרײַן אַלע זײַנע בעסטע אויסגעפֿרהוטע חיילות. קען ער ניט בײַקומען מיט געמיינע תּאוות, ברענגט ער אַרײַן אין האַרצן ייאוש און מרה־שחורה...

ליבע ברידער! זענט זיך קיין מאָל און אויף קיין איין רגע ניט מיאש. שפּײַט אויף אַלע הײַנט אויסגעטראַכטע טעאָריעס און שיטות. ווייסט נאָר איינס: אַז ווי דער מענטש איז מיט גאָט, אַזוי איז גאָט מיט אים. „ד' צלך“. דער שאָטן טוט וואָס דער מענטש טוט. אַלע ווייסן עס. קײַנער טראַכט זיך אָבער אין דעם ניט אַרײַן ווי געהעריק איז. די וואָס טראַכטן אַפֿילו יאָ וועגן דעם – לעבן אָבער אין דעם ניט. דאָס איז אַלץ, אין בעסטן פֿאַל, בבחינת אור־מקיף, אָבער ניט בבחינת אור־פּנימי. דער אור־מקיף דאַרף אָבער אַרײַן אין פּנימיות, ער דאַרף ווערן לאור־פּנימי, דאָן קומט אַראָפּ נאָך אַ גרעסערער אור, וואָס ווערט אַ נײַער „אור־מקיף“. אַזוי כּסדר.

און די פּנימיות־הפּנימיות איז, אַז מע זאָל לעבן און אַטעמען אין השי״ת, אַז מע זאָל זיך פֿילן אין אים אַזוי ווי אַ שטראַל אין זון, אַזוי ווי אַ טראָפּן אין ים, אַזוי ווי אַ שטויב אין קאָסמאָס. מיט אַ מאָל קען מען אָבער צו דעם ניט צוקומען. מע דאַרף צוליב דעם פֿיל דאָוונען און לערנען – און דער עיקר – גאָט בעטן ביחידות מיט זײַער פּראָסטע און איינפֿאַכע ווערטער, אַזוי פּראָסט און אַזוי איינפֿאַך, אַז פּראָסטער און איינפֿאַכער קען שוין ניט געבן.

אַט אַזוי אַ שטייגער:

„ליבער האַרציקער פֿאַטער! דו האָסט מיך אַראָפּגעשיקט אויף דער ערד. ווילסטו דאָך, אַז איך זאָל דאָ אויספֿירן מײַן שליחות. לערן מיך, ליבער האַרציקער טאַטע, אין וואָס מײַן שליחות באַשטייט, וואָס האַב איך הײַנט צו טאָן, ווי אַזוי זאָל איך זיך באַגײן מיט מענטשן, מײַנע ברידער, דײַנע קינדער. ווי אַזוי זאָל

איך היינטיקן טאָג דורכלעבן שייין און ריין און הייליק אַזוי ווי דו באַגערסט. ליבער האַרציקער טאַטע! גיב מיר די כוחות און די כלים און אַלע מעגלעכקייטן, אַז איך זאָל קענען דיין שליחות אויספֿירן!

גרויסע הייליקע נשמות פֿון אַלע דורות!

איר האָט דערפֿילט די שליחות פֿון השי״ת בקדושה־זבֿטרהרה, העלפֿט מיר אין מיין וועג, זייט מיינע גוטע באַגלייטער, זענט מתפלל פֿאַר מיר און זענט מיט מיר אין אַלעם וואָס איך טו צום גוטן. ליכטיקייט פֿון אַלע ליכטיקייטן! נשמה פֿון אַלע נשמות. שיק מיר צו די הייליקע נשמות, וואָס זענען נאָענט צו מיין שורש־נשמה. פֿאַראייניק זיי מיט מיר און מיך מיט זיי. און הייב אַלע אויף און טראָג אונדז אַלע אויף די פֿליגען פֿון אומענדלעכן חסד“.

אויף דעם אופֿן קענען טאָג־טעגלעך געענדערט ווערן די אויסערלעכקייט פֿון די תפֿילות. זייער אינערלעכקייט בלייבט אָבער איינע און די זעלבע: „תפֿילה לעני כי יעטוף, ולפֿני ד' ישפּוך שיחו“ [תהילים קב, א]...

## **Mystery of Thought**

***Sifran shel Yehidim, 1928 [Aramaic]***

Thought is a person's inward palace (Temple); the innermost point of his thoughts is that person's holy of holies. That innermost point cleaves to the Endless with a love that never ceases. This is a "strap that ties one to the blessed Holy One."<sup>7</sup> But even if the person does not have the strength and the power to rise to such a rung, but has shame, longings, and pains, and afflictions and they break his spirit at the level of "Their heart cried out to God (Lam. 2:18)"—God dwells here, and this person's soul too dwells within God. They are "One within one"—The Endless within the person; the person within the Endless.

If you, O child of the palace, do not yet have the power and strength to stand firmly on the rung of the "link that joins one" to God, be then on the rung of "his heart is troubled within him." Let your eyes fill with tear—like the "lower waters" that cried out "We too want to be before the King!"

At this time of messiah's approaching footsteps, especially in these final years when those steps' imprint is revealed in the sands of "nations' desert (Ez. 20:35)," overwhelming darkness surrounds us. Darkness perceives that its final hour has arrived; it rushes to send forth all its hosts and forces, both above and below. Seeing the kingdom of light drawing nearer, darkness trembles and stirs and sets out to do battle with the light. It sends forth its shadow to swallow up all of light's forces, to consume all the world's goodness, to wreck, ruin, and demolish all that the "light sown for the righteous (Ps. 97:11)" has planted.

When the darkness sees that it cannot defeat a person, one who stands up like a firm pillar and does not allow evil desires or passions of the flesh to rule. Then the darkness appears in the form of a good angel, stealing its way into your heart and distancing you from God by way of sadness, a state of melancholy or small-mindedness that derives from the evil side.

Child of the palace, do not let that thief enter your heart! Keep your heart always both "broken" and "joyous." It was taught in Rabbi Shimon bar Yohai's name: "Have weeping firmly rooted in one side of your heart, while joy is in the other." Sadness and brokenheartedness are not the same. The holy lion Rabbi Shneur Zalman taught that "sadness is having a heart as dull as stone with no life-energy within it, while a certain acidity and a broken heart, on the contrary, show there is enough life in that heart to turn it sour!"

When your heart is broken so that it has the energy to weep and plead before God, "the palace that it is not possible to open except by tears" immediately will open before you. Once the wellsprings of your heart are opened, a melody of attachment to God will burst forth on its own. Then a "palace opened only by melody" will become accessible to you. And then a holy melody will be heard throughout the upper worlds, causing a "palace attained only by joy" to open before you. As that palace opens, all forces of judgment and negativity will pass away, all accusing [or "guilt-producing"]

---

<sup>7</sup> Zohar 3:288a.

forces will be hidden in the rocks, and the “shells” will be hidden in the cavity of the great deep. Then holy angels will come down among humans to hear words of Torah spoken by the faithful shepherd and all the other sages of that generation. They will rejoice and exult, dancing as at a festival of bride and groom. Forces of love will be revealed throughout the world, great blessings from above. Abundant love, desire, and grace will pour forth from before our Father in Heaven upon the holy people and upon all who live.

Remember, O child of the palace, what the pious of old have taught: “All the gates are sealed except those of tears.” “Tears *open* the gates—but joy *smashes* all gates. . . .” You, child of the palace, must not forget even for a moment that “God is your shadow (Ps. 121:5)” —the blessed Holy One is your shadow, being and acting toward you as you are toward Him. If you desire God, God will desire you. Everyone knows this, but they do not grasp it in an *inner* way. Even if they know it deeply, they do not *live* in accord with that knowing. Their knowledge and their life remain separate. Even when there is light in them, this light is only surface light and not inner light. For you, child of the palace, your awareness that “God is your shadow” must be your life, both within and without. It must be your inner light, the desire of your desires, your soul and the soul within your soul.

When this simple awareness becomes your inner light, one light from above will descend and surround you. Your life of holiness and good deeds will allow you to absorb that light until it shines from within you. Then another light will descend, surrounding you again, and it too will be absorbed and united with the soul of man and it will be the inner light. And so onward, to the highest of rungs!

The most important rule: Let the blessed Holy One in every single moment be your *life*, the very *air* that gives you life. Let every breath you take be in God. There is no quick way to achieve this, but only that of lengthy service and ceaseless prayer, an inward prayer of the very simplest words, yet penetrating and descending into the very depths.

Pray like this:

My beloved Father, desire of my soul! You sent me to this world. For what purpose have You sent me? Surely to bear Your message! Teach me, beloved Father, what I am supposed to do this day and every day to fulfill Your will. What should I be saying to people – all of them my brothers [and sisters] and Your children? What should I be doing—right now and at all times—to make my life pure and holy, as You desire?

My Father, my Heart! Give me all those heavenly lights and all that contains them. May I have the brilliance of soul, bodily health, clarity of mind, and clear awareness—all the abilities and powers needed to do that with which You command me.

And you, holy souls of each generation! You who have fulfilled God’s will throughout your lives, in holiness and purity, accompany me on my path! Help me in my actions! Pray with me and be with me in all the good I seek to do.



Light of lights! Soul of all souls! Send me all those holy souls who are close to my own soul-root! Let them hold fast to me, and I to them. Raise us all up and carry us on the wings of endless love.

This is the sort of inward prayer that a child of the palace should offer every day. It may be prayed with these words and phrases or others; the main thing is that it be *constant*.

It is the prayer of the poor and brokenhearted, yet at the same time the burning desire of a child to see his Father's smiling face.

## רזא דמחשבתא

מחשבתא – היכלא דבר-נש; נקודה פנימאה דמחשבתא, נקודה פנימאה דפנימאה – קודש קודשין דיליה. כד נקודה דא אתדבקא באין-סוף ברחימו דאין לה הפסק. ברזא ד,חד קטירא אתקטרנא ביה בקודשא בריך הוא, ואפילו כד לית לה חילא ותוקפא לאתעלא לדרגא דא, אלא דאית לה כסופין וגעגועין וכאבין ומרעין ותבירו דרוחא בדרגא ד,צעק לבם אל די" – משכנא דקוב"ה בה, ומשכנתא דילה – בקודשא בריך הוא. „אחד באחד“ – אין-סוף בבר נש, ובר נש באין-סוף.

וכד אנת, בר-היכלא, לית לך עדיין תוקפא וחילא דא למיהוי תדיר בדרגא ד,בחד קטירא אתקטרנא, הוי מיהת בדרגא ד,לבו דואג בקרבו“. ליהוי עינך מעינא דדמעה – „מים תחתונים בוכים: אן בעינך למיהוי קדם מלכא“.

ובזמנא דא, בזמנא דעקבתא דמשיחא, ומכ"ש בשנין בתרין דרשימו דעיקבות משיחא אתגליין בחולא דמדבר העמים, חשוכא אתתקף ואתגבר מכל סטרא, דהא חשוכא חמא דקצא דיליה קריב, ועל דא אזדרז ואשדר כל חילין ומשריין דיליה דלעילא ודלתתא. הא חשוכא חמא דמלכותא דאור אתקרבה ואחרדא ואתבהלא ואגח קרבא רבא במלכותא דנהורא ואפשט צללים דיליה למבלע כל משריין דנהורא, למיכל כל עובדין טבין דעלמא ולקלקלא ולאפסדא ולאשחתא כל מה דזרע, אור זרוע לצדיק“.

וכד חשוכא חמא דלא יכיל ליה לבר נש, מתוך דהאי בר נש איהו תקיף כעמודא תקיפא ולא אנח לכל רעותין בישיין ולכל כסופין דבשרא לאשלטא ביה אתחזי ליה כמלאכא טבא, אתגנב ליה בלביה וארחיק ליה מקוב"ה על ידי עצבותא, דאיהי מסטרא אחרא, על ידי מרה שחורה ועל ידי קטנות דמוחין.

אנת, בר-היכלא, לא תנח להאי גנבא למיעל בלבך. אנת, בר-היכלא, ליהוי לבך תדיר „לב נשבר“ ועם דא – „לב שמח“, כדאתפרש משמא דרשב"י: „בכיה תקועה בלבי מסטרא דא, וחדוה – מסטרא דא“. „עצבות“ ו„לב נשבר“ – לאו היינו הך, כדקא פריש אריה דבי עילאי רבי שניאור זלמן קדישא: „עצבות – מי שלבו מטומטם כאבן ואין כל חיות בקרבו; מרירות ולב נשבר – אדרבה! הרי יש חיות בלבו להתמרמר“. כד לבך תביר ואית ביה חיותא למבכי ולאשתחנא קמיה דקוב"ה, מיד אתפתח קדמך „היכלא דלית ליה רשו לאתפתחא אלא בדמעה“. וכד מבוע דלבך מתפתח כדן נגונא דדבקותא מתפרץ מאליו ואתפתח האי „היכלא דליא ליה רשו לאתפתח אלא בנגונא“, וכד נגונא קדישא משתמע בעלמין עלאין, מיד אתפתח האי היכלא ד,לית ליה רשו לאתפתחא אלא בחדוה“, וכד היכלא דחדוה מתפתח, כדן כל דינין מתעברין וכל מקטרגן אטמין בגו כיפין וכל קליפין אטמין בנוקבא דתהומא רבא ומלאכין קדישין יורדין לבני נשא ושמעין פתגמי אורייתא מפי רעיא מהימנא דדרא ומפי כל חכימי דדרא וחדן וצהלן ורקדן כבזמטוטי חתן וכלה וחסדין מגולין מתערין בעלמא וברכאן עלאן סגיאן ורעותא ורחמי וחנא וחסדא מקדם אבונא די בשמיא לעמא קדישא ולכל מאן דאית ביה חיותא. אדכר לך, בר-היכלא, מה דאמרו חסידין קדישין אהא דאתמר: „כל השערים ננעלים חוץ משערי דמעה“ – „דמעה פתחא תרעין, ברם חדוותא – תברא כל תרעין“...

אנת, בר-היכלא, לא תתנשי מינך אף לרגעא חדא: „די צלך – קוב"ה צלא דילך, והוא עביד לך מה מה דאנת עביד ואיהו אתנהג עמך כדאנת אתנהגת עמיה“. רעותא דילך ביה, רעותא דיליה – בך. כולא עלמא ידעין דא, ברם ידיעה, דילהון לאו בפנימיותא דילהון איהי, ואף כד ידיעה דא דילהון עמיקתא איהי – חייהון לאו בידיעה דא אינהו. ידיעה דילהון – לחוד, וחיין דילהון – לחוד. ועל דא ידיעה דילהון, אפילו כד אית בה נהורא, נהורא דא רק „אור מקיף“ איהו ולא „אור פנימי“. אנת, בר-היכלא, ליהוי ידיעה דילך „די צלך“ חיין דילך, חיין דמלבר ומלגאו, אור פנימי דילך, רעווא דילך ורעווא דרעווא דילך, נשמתא דילך ונשמתא דילך.

וכד ידיעה פשיטא דא איהי „אור פנימי“ דילך, מיד נחתא נהורא חדא עלאה מיניה ברזא ד„אור מקיף“ ואוף נהורא חדא דא הוה על ידי חיין דקודשא ועבידתין דקדושא ל„אור פנימי“ ונחתא נהורא חדא עלאה דעלאה ברזא ד„אור מקיף“, ואף איהי אתאכל ואתכלל ואתאחד בנשמתא דבר נש והוה ל„אור פנימי“ וכט' עד רום כל דרגין.

כללא דכולא: למיהוי קוב"ה בכל רגעא ורגעא חיותא דילך ואוירא דחיי דילך. כל נשימה ונשימה דילך – ביה. ברם לאו בדלוגא תמטי לכל האי, רק על ידי עבידתא אריכתא וצלותא דאין לה הפסק, צלותא פנימאה במלין פשיטין דפשיטין ועם דא – נוקבין ויורדין עד התהום.

כגון:

אבא רחימי דילי, רעותא דנפשאי! אנת שדרת יתי לעלמא דא. על מה שדרתני? בודאי בדיל למעבד שליחותך, אלפני נא, אבא רחימאי, מה אנא בעי למעבד ביומא דא ובכל יומא ויומא בגין למיעבד רעותך, מה אנא בעי למלל עם בני נשא, דכולן אחוון דילי וכולן בנין דילך, מה אני בעי למיעבד האידנא ובכל עידן ועידן בגין דלהון חיין דילי דכיין וקדישין כרעותך.

אבא דילי, דאנת הוא לבא דילי! הב לי כל אינון נהורין עלאין וכל מאנין דילהון וכל זיוא דנשמתא, בריות גופא, צלילותא דמוחא ובהירותא דדעתא וכל יכלתא וכל תקיפו למעבד מה דאנת מפקד יתי.

ואתון נשמתין קדישין דבכל דרא ודרא! אתון דעבידתון בכל ימי חייכון רעותא דקוב"ה בקודשא ובדכיותא, לווני באורחין דילי, סייעוני בעובדין דילי, צלו עמי והוו עמי בכל עובדין טבין דאנא בעי למעבד.

נהורא דנהורין! נשמתא דכל נשמתין! אשר לי כל הני נשמתין קדישין דאינון קריבין לשורשא דנשמתא דילי. ליהוו אינון אחידן בי, ואנא – בהון. ארים נא אותנא כולנא ושא על גדפין דחסדא דאין לו סוף.

כגננא דא ליצלי בר-היכלא צלותא פנימא דיליה בכל יומא. ליצלי בר-היכלא צלותא דא במלין וצרופין אלין או במלין וצרופין אחרינין, ברם עקרא ושרשא דילהון ליהו תדיר.

צלותא דעניא דתביר לביה, ועם דא – כסופין שלהובין דברא למחזי סבר אפוי דאבוהי.